

Forskel, der er paa Forrentningsværdi og Handelsværdi. Dertil kommer, at det maa blive Handelsværdien, der bliver Norm for, hvad der kan opnaas for Ejendommen. Endelig skal man pege paa, at det er paa Grundlag af Ejendommens Værdi i Handel og Vandel, der er ydet Laan i Ejendommen og givet Kredit til dennes Ejer, og at det vil være unaturligt, om et andet Begreb, en anden Maalestok skal anvendes, naar der bliver Tale om Værdien af Kreditorernes Krav.

Ad § 22.

Efter de her indeholdte Bestemmelser maa den eller de Kreditorer, der overtager Ejendommen, indløse alle foranstaaende Prioriteter, f. Eks. ned til 1ste Prioritet. Tænker man sig en Ejendom: Ejendomsskyldværdi 30 000 Kr., Handelsværdi 40 000 Kr., 1ste Prioritet 20 000 Kr., vil det sige, at Kreditor skal indløse alt mellem 20 000 Kr. og 40 000 Kr. Disse Penge skal han sandsynligvis laane i en Bank, men det er han efter Indholdet af de tre sidste Linier i § 22, næstsidste Stykke, afskaaret fra, da han ikke kan give Banken Pant i Ejendommen for mere end 10 000 Kr. — fra 20 000 Kr. til 30 000 Kr. — Ejendomsskylden. Man tillader sig at henlede Opmærksomheden paa Professor Vinding Kruses Bemærkning i § 14, 1ste Stykke in fine. I denne Forbindelse henledes Opmærksomheden paa, at Ejendomsskyldværdien i mange Tilfælde ligger endogsaa under Halvdelen af den nuværende Handelsværdi. (Se vedlagte Bilag).

Ad § 30.

Naturligst var det, om Kautionsistens Stilling blev bedømt under en selvstændig af ham for Gældsudvalget indbragt Sag, og at det bliver over for dette Udvalg og ikke over for Laangiveren, at Dokumentation af hans økonomiske Stilling finder Sted, thi Udvalget har efter § 21 Myndighed til at skaffe sig Oplysninger til Kontrol af Rigtigheden af hans Opgivende, men Laantageren ikke.

Ad § 39.

Bør bortfalde, da en Skyldner ellers har Ret til at favorisere en enkelt Kreditor.

Ad § 44.

Med Hensyn til Punkt I tillader vi os at foreslaa, at Rentenedsættelse ikke finder Sted i Provinsens Pengeinstitutter. Man henviser til, at Konsekvensen af Renteloven i Fjor har medført, at Indlaansmidlerne for Københavns Vedkommende i et Aar fra Rentelovens Dato er steget med 114 Mill. Kr., hvorimod Provinsbankerne i samme Tidsrum kun har haft en Fremgang paa 10 Mill. Kr. og Provins-Sparekasserne paa 1 Mill. Kr. En yderligere Nedsættelse kan derfor muligvis medføre Udtræk fra Provinsens Pengeinstitutter, der i Forvejen ikke har Pengerigelighed af Betydning, og et Udtræk kan derfor bringe disse og Provinsens forskellige Erhverv i Vanskelighed for Kapital.

Provinsen vil derefter være nødsaget til at laane Penge i Hovedstaden, hvilket giver dyrere Kapital for Provinsen og gør dennes Erhvervsliv yderligere afhængigt af Hovedstaden.

Naar der henvises til, at Konverteringen fremmes af Rentenedsættelsen, gør vi herimod gældende, at Nedsættelsen af Indlaansrenten i Provinsen ikke er nødvendig for Konverteringen, da dennes Gennemførelse over for Provinsens Obligationsejere er mere afhængig af, om den fornødne Tillid omkring Obligationerne kan skaffes til Veje.

Derimod er det muligt, at Konverteringen kan fremmes ved en Nedsættelse af Indlaansrenten i København, da Hovedstaden i Modsætning til Provinsen for Tiden kan konstatere en betydelig Pengerigelighed; og da de store Obligationsmasser befinder sig i Hovedstaden, er det muligt, at Nedsættelsen herinde kan faa Betydning.

Ved Nedsættelsen af Renten i København vil man tillige opnaa, at der gøres den Forskel paa Renten i København og Provinsen, som Provinsens økonomiske Vilkaar gør nødvendig og berettiget.

Man udtaler sine Betæneligheder ved Forslagets Bestemmelse om, at Renten indtil 30. Juni 1939 ikke maa overstige 3 pCt. p. a., ud fra den Betragtning, at en saadan Bestemmelses Konsekvenser ikke kan overses.

Man tillader sig at pege paa det uheldige i at fastlægge samme Rente for